

1.Sildavalsurin

Orð: Poul Arni og Oskar

Skútur brátt stevna av firði út,
ta norðhavssild at fanga.
Skiparin rópar um stýrhúsrút:
»Hey! latið springið ganga!«
Koyrið so á motorin,
snotulig skútan er vorðin.
Setur so kós í ein landnyrðing,
loggið bert snurra ein sólarring.
Skiparin sjógvin gradar,
brúkar sekstant og radar.
»Gerið nú greitt bæði trossar og gørn,
tí nú setast skal!«

Setan var góð, væl teir fingur í
á fimtan favna dýpi.
Gørnini fimti teir settu út,
við tunnum verður knípið.
Avhøvda flestu og gelda,
arðir teir salta og skelda.
Kokkurin gamli tó glaður er:
»Komið nú allir og skaffið her,
borðiskin havi eg djúpan,
kom fá tykkum sildasúpan,
hon stimbrar og hitar hvønn einasta
kropp, sum nú kropin er!«

Sigla so innaftur leygarkvøld,
teir glaðir munnu sjunga.
Harmonikan áður so deyð sum sild
man út í dansin runga.
Ruski og polski har snurra,
norðmenn og sviar, sum murra.
Har er bert ruðul og eingin kós,
stúgvandi fult eins og sild í dós.
Har eru sildaknassar
umframt teir sildabassar,
sum gørn teirra seta og fanga sær
sprund nú eitt leygarkvøld.

2.Halt út, halt út á hav!

Orð: Mikkjal Dánjalsson á Ryggi

Halt út, halt út á hav!
Í nátt er heiðursveður,
og rákið norðanav
so spakt um mánan dregur.
Bátin út og skjótt av stað,
vit vænta fong í dag.

Hann glíður væl um gátt,
í vørrini er ísur,
tó bilar ei í nátt;
tí hálvur mánin lýsir.
Fír á flot og skjótt av stað,
vit vænta fong í dag.

Øll línar engd við sild.
Nú streymurin er bestur,
vit seta eftir vild,
har fiskurin er mestur.
Árar út og skjótt av stað,
vit vænta fong í dag.

Á Heðisnmið og Hít
og Heinafellisgrunni
hann tættur stóð við lít,
ja, líka út av Drunni.
Seglið upp og skjótt av stað,
vit vænta fong í dag.

Av tindum og á sker
nú glitrar bjartur kavi,
frá hesi føgri verð
vit stunda út á havið.
Kraft í hvørjum áraslag,
vit vænta fong í dag.

Tað blaktrar undir rá,
set skeytið longur aftur,
so liggur betur frá. –
Nú loypur hann so lættur,
sum eitt fok hann fer av stað
at veiða fong í dag.

3. Drömmen om Elin

Karl Jularbo

Vad jag drömt om dig,
lilla Elin, mjuk som sommarvind,
söt som sockerstrut,
med brun och fjunig kind.
Under alla år
har jag burit med mig drömmen;
Drömmen om Elin,
leende under en blommande lind.

Vad min dröm är skön!
Där är du så ung och varm och ljuv,
solen i ditt hår,
ett avsked vid ditt hus.
I min ensamhet
vänder jag tillbaks till drömmen;
Drömmen om Elin,
barbent i tunn sommar blus.

Elin i min dröm,
går ditt skratt mot skyn som en ballong.
Du är i min famn
och vinden drar en sång.
Det blev aldrig vi,
men jag drömmer ändå drömmen;
Drömmen om Elin,
och om en sommar en gång.

4. Í góðum veðri hann dyrgdi

Í góðum veðri hann dyrgdi
heilt uppi við Eystfalssker;
og heima sat mamman og syrgdi,
so boysin tann pilturinn er.
Men seinni hann fór út at trola
og legði so langt út á hav,
har stórir sjógvar teir skola
og snýsa so mangt omanav.

Í Skotlandi seldu teir fiskin,
har fekk hann ein góðan vin,
hon stóð har og flenti við diskinn
har suðri í Aberdeen.
Tá átti hann peningar nógvar,
og hartil var lyndið lætt,
og henni keypti hann skógvar
og hartil ein reyðan hatt.

Men brátt mundi gentan hann narra,
tað tók honum dygt og tætt.
Á havinum ryturnar karra
og flúgva úr ætt í ætt.
Tá var tað hann skifti hýru
at slíta tey trongu bond
og sigldi við Óla á Mýru
heilt suður í onnur lond.

So var tað ein dagin, teir lógu
við brúnna í Singapore,
eina feroyska skútu teir sóu,
og skiparin kom umborð.
Tá stóð hann og longdist og syrgdi,
so lítil var vorðin verð.
Hann mintist til drongin, sum dyrgdi
har uppi við Eystfalssker.

Har frammi teir gjørdu eitt gildi,
og har fór mangt glasið í sor;
men tá ið teir heim aftur hildu,
var drongurinn við umborð.
Teir bógvaðu gjøgnum monsunin,
og ofta var ódnin hörð;
men altíð so áttu teir munin
og komu á Skálafjørð.

So róði hann sær til Havnar,
og mamman fekk silkistakk.
Ja, so gera slíkir stavnar,
sum sigla og liggja bakk.
Hann húsini bræddi og girdi,
so vøkur tann lonin er. –
Í góðum veðrið hann dyrgdi
har uppi við Eystfalssker.

5. Eins og áarstreymur rennur

Orð: M. S. Viðstein

Eins og áarstreymur rennur
vallar hugurin hjá mær,
og í barmi mínum brennur
longsil út um bygdargarð.
Eg vil skoða villar víddir,
eg vil njóta sól og vind.
Fagurt hagin nú er skrýddur,
lætt fer lot um fjallatind.

Felagar, tit þjókan takið,
kom í hagan burt við mær,
vendið bygdini so bakið –
móti okkum sólin lær.
Hoyrið fuglaljóð í haga,
síggi seyðafylgi mong,
dýr og menniskju seg gleða:
Trív tí í ein vallarasong!

Tá ið eftir dagsins hita
kaldligt lot um víddir fer,
snípan letur okkum vita,
at tað hvíldarstund nú er,
og tá fara vit í tjaldið,
og vit sova sælan blund,
inntil náttin missir valdið
á tí snimmu morgunstund.

6. Mær dámar bjór og brennivín

H.A.Djurhuus/Regin Dahl

Mær dámar bjór og brennivín, í kortum flestu
stikk,
mær dámar storm og bárubrot - als ikki politikk –
eg sigi: hann er bara geip, ørvitismøsn og reyp.
Nú set teg her á kistuna, so tøma vit eitt steyp.

Vit hildu inn á Skálafjørð; jú, har var lív um borð;
mesanurin í stumpum sjei. og masturin í sor.
Og "Símun" stóð á gronini - alt hitt í lepum lá -
Jú har var politikkur, tú, tað kanst tú líta á.

Her hava strokið vísir menn um landið - bygd úr
bygd,
teir talaðu um fólkasnið, um landa stjórn og dygd.
-

Men hava teir á bunkanum sæð brot, sum hús so
høg?
Ja, tað er annað enn at skriva bók og lesa bløð.

Hvat vilja teir, hvat skilja teir, sum aldri stóðu har,
ið stormur hvein og bára breyt, og alt í roki var.
Eitt er at stýra penneskafti, lukkan, annað er
í sjóroki og kavaódn at stýra millum sker.

Skál, gamli, tú og eg vit hava mangt eitt ælið kølt,
og mangan hevur brotið bart og tváað okkar
skølt.
Vit draga torsk í logn, og vit liggja bakk í ódn.
Vit eiga lut í havinum og eru havsins børn.

Og havið tað er erligt, erligt er hvørt bárubrot -
og einaferð vit sigla heim, tá skútan fer í rot,
og tá gerst ferðin lættast, um tú ei bert tungan
leyp.
Nú drekk, hin ráðni! hesin gamli eigur upp í steyp.

7. Seeman, deine Heimat ist das Meer.

Seemann, lass das Träumen,
Denk' nicht an zu Haus.
Seemann, Wind und Wellen
Rufen dich hinaus.

Deine Heimat ist das Meer,
Deine Freunde sind die Sterne
Über Rio und Shanghai
Über Bali und Hawaii.
Deine Liebe ist dein Schiff.
Deine Sehnsucht ist die Ferne.
Und nur ihnen bist du treu
Ein Leben lang.

Seemann, lass das Träumen.
Denke nicht am mich,
Seemann, denn die Fremde
Wartet schon auf dich.

Deine Heimat ist das Meer . . .

8. Eitt sunnukvöld í plantasjuni

Eitt sunnukvöld í plantasjuni,
har sita tvey lið um lið.
Ein genta og ein drongur,
nei, nú orki eg ikki longur.
Eg aftan fyri tey lá
eitt sunnukvöld í plantasjuni.

Tey tosa um stjørnur og mána
sita eina løtu og gána,
men so loypa tey upp við ein hvøkk
– tað var nakað, sum gjørði tey kløkk.
Hetta aftan fyri tey lá
eitt sunnukvöld í plantasjuni.

O góða, o góða, kom og set teg her hjá mær!
O góða, o góða, kom nú, meðan slett eingin sær.
Her er so góður friður, so tú kanst seta teg niður,
;,: her er so gott og so hugnaligt,
tí tú ert mær so fitt so fitt ;,:

Eg fjaldur undir greinunum lá
fyri tey meg ei skuldu sjá,
men so kom eg til at bróta eina grein,
so tað runt um plantasjuna hvein.
Tað var hetta sum gjørði tey kløkk
eitt sunnukvöld í plantasjuni.

9. Vallarar

Orð: Arne Paasche Aasen
Leysliga úr norskum: Ninna Jacobsen

Tú okkum møta kanst á øllum leiðum,
vit hava ferðast um øll heimsins lond.
Í pjøkanum vit hava tað, vit eiga,
og aldri tykist eydnan okkum vond.

Vit hava sæð, tá sólin myrkrið trongir,
hoyrt áir brúsað, løkir tutlað smátt,
hoyrt fuglasong um vakrar blómuongir,
og summarljóðið á tí stillu nátt.

Vit hava dreyamar, hvat í so enn hendir,
vit droyma um eitt gott og ævigt vár.
Har eru áir, vøtn og vakrar strendur
við nýggjum ævintýrum ár um ár.

Tá sólin setur, skýmingin seg sýgur,
vit báðir syngja okkar' gamla lag.
Vit eru vallarar í verøld víðu,
og eydnan smíllir okkum til hvønn dag.

Og tá ið mjúka lotið okkum kínur,
so eydnuríkur eingin er á jørð
sum vit, tá mánin hátt av himni skínur
og lýsir yvir sund og blankan fjørð.

10. Vágagellan

Orð: Jóan Jakku Guttesen
Lag: Magnus á Stongum

Kastar og heintar og filar og dregur,
tolin hon bíðar til eg bíti á.
Tað er bert eitt, hon í kvittanum hevur,
ætlað sær fong heim til húsa við sær.
Kaldur og sveittur, ein ørvitisfiskur,
eri eg, tá vágagellan er nær.

Fast er, ei nyttar at skrykkja ímóti.
Fast er, hon dregur meg, hvagar hon vil.
Hvat skal eg siga, og hvat skal eg gera,
eg havi mist alt mítt vit og mítt skil.
Lat meg bert tiga, lat hana bert ráða;
eingin er sum Vágagellan hjá mær.

Hon krøkir seg í meg og slítur meg sundur,
fýkur avstað við mær, eg veit ikki hvar.
Einki kann bjarga mær, hon er eitt undur,
eg eri ein drumbur og eg fylgi við.

11. Fagra blóma

Orð: Poul F. Joensen

Fagra blóma tú sum prýðir
fjallatindar berg og skørð,
bø og ong og grønar líðir,
hvat er fagrari á jørð?
Eina blómu tó eg kenni,
fagrast hon av øllum er,
sjálvt ei rósan líkist henni,
tað er hon eg valdi mær.

Blómur spretta móti vári,
fólna, tá ið heystið er,
mín, hon blóma man alt árið,
um so kalt og kavið er. –
Einaferð hon bert kann blóma,
fólnar hon, eg fólmi við.
Fylgja skal eg blómu míni,
til tann síðsta hvíldarfrið.

12. Sára mín

Sára eitur genta mín, hon er av Selatrað.
Hon tæmir nú í Tjørnuvík og er í góðum lag.
Hjá Peri upp Suðuri, hon passar høsni og neyt,
og so dugir hon so sera væl at kóka mjólkargreyt.

O, Sára, o, Sára,
o, Sára mín hon er av Selatrað.

Sára seyðmar blóðmørsindur – eltir garnatálg.
Hon er so von og tekkilig, og so er hon so fjálg.
Hon bindur troyggjur, vøttir mær og lappar hvørja
spjørr,
og fyri tað eg gevi henni lítlan koss á vørr.

Vit hittust í plantasjuni, tað var eitt leygarkvøld.
O, Sára, Sára, Sára mín, o, sum tú tá var køld.
Mánin skein á sund og fjørð og gylti frystu ong.
og tá ið eg so kroysti teg, tá brakaði hvør spong.

Tá aftur eg til heystar komi, Sára, Sára mín,
tá skalt tú verða brúðarklædd, so fægur og so fín.
Hjá Peri uppi Suðuri, vit gifta okkum inn.
Tann fyrsti spreilibassin, hann skal eita Finn!

13. Rasmus

Kenna tit Rasmus, Rasmus í Gørðum?
Hann eigur sær bæði hestar og neyt.
So hevur hann hjallin niðri í fjørum,
saltfisk og sperðil oman á hjá honum fleyt.
Men Rasmus, ja, Rasmus, hann fólir seg so eina.
Hann hugsar um Rasminu, sum situr heilt aleina.
Tí Rasmus, ja, Rasmus, hann er gamal drongur.
Slaturin gongur, hann tímir ikki longur.
Aa aa aa aa a a

Nú má eg mær finna eina fitta gentu.
Hevði eg torað at ligið framvið!
Eg fylgdi Rasminu, sjálvt um teir mangan flentu,
men kanska hon ikki er heilt ómøgulig.
Tí Rasmus, ja, Rasmus, hann er gamal drongur,
slaturin gongur, hann tímir ikki longur.
Hann droymir um Rasminu bæði dagar og nætur.
Vinirnir arga hann, so hann er ofta nokk so flatur.
Aa aa aa aa a a

Og Rasmus, ja, Rasmus, hann fór sær ein dagin,
yvir at nesi og norður um á.
At fríggja hann ætlaði, reyður og smæðin,
spurdi Rasminu, á knøunum hann lá:
"Rasmina, Rasmina, mín fitta rosina.
vilt tú um meg fjálga, mín lívsins kamina?"
"Ja, elskaði Rasmus, nú kundi eg skríggjað,
í tríati ár havi eg nú væntað teg at fríggja."
Aa aa aa aa a a

14. The wild rover

I've been a wild rover for many's the year
And I've spent all my money on whiskey and beer
But now I'm returning with gold in great store
And I never will play the wild rover no more

And it's no, nay, never
No, nay, never, no more
Will I play the wild rover
No, never, no more

I went into an ale-house I used to frequent
And I told the landlady my money was spent
I asked her for credit, she answered me nay
Such "a custom as yours I can have any day"

I took from my pocket ten sovereigns bright
And the landlady's eyes opened wide with delight
She said I'd have whiskey and wines of the best
And the words that you told me were only in jest

I'll go home to my parents, confess what I've
done
And I'll ask them to pardon their prodigal son
And when they've caressed me as oft' times
before
I never will play the wild rover no more

15. Válandi heim

Orð og lag: Magnus á Stongum

Gævi at eg kundi sungið eitt lag
sum hjarta mítt kvøður hvønn einasta dag
um tún og um teigar á heimligum stað
har fløvin av hondum í sleptu er nær

Gævi eg aftur á Sandinum stóð
tá sjógangur niðan í áirnar vóð
tá vitið var lítið og verðin var stór
áðrenn eg nakrantíð heimanfrá fór

Válandi heim eftir Niðara vegi
veri tað nátt ella á alljósum degi
kínir mítt eyga hvørt gil og hvønn stein
kenni meg aftur og vælkomnan heim

16. Gomul minnir

Sum eg her siti við veitslurnar borð,
tankarnir víða sveima,
minnini berast í suður og norð,
dvølja við smáttuna heima.
Tá sólin á kvøldi sakk logandi reyð
syngjandi fuglur um reiður sítt fleyg.
Niðri á støðni um klettin tað dró.
Nú er alt bara minnir.

Minnast tit friðin um bygdina lá,
øll høvdu tíð at liva,
skemtandi menn undir hjallum tú sá,
tímatabell var ei skrivað.
Tá sólin á kvøldi sakk logandi reyð,
syngjandi fuglur um reiður sítt fleyg.
Niðri á støðni, um klettin tað dró.

Eg minnst hanan á morgni, hann gól
húskið hann alt fekk at vaka
fiskafløgg veittra í rísandi sól,
rívur á trøðni raka.
Í torvi á Kvígandal kyndu vit bál
vit drukku “roykte” vit burdu sagt skál.
Svumu í ánni, ja pápi svam við.
Rík eru gomul minnir.

Og tá so dangurnar riggaðu til,
garpar á Suðurland sigldu.
Nýbarkað seglini settu teir til,

stýrdu á bárunum villu.
Men heima har sótu tey kona og børn,
lýddu á havið í stormi og ódn,
longdust til heystið, tá sluppin kom heim.
Nú er alt bara minnir.

Í Urðini sóu vit húkandi menn
lótu sín afførning fara.
Harðvunnar kjálkar, og fastbitnar tenn,
kendu til útnyrðing harðan,
teir royttu ein neva av sýrum og gras
turkaðu endan, tað var onki fjas,
tíðin var tíðin, sjálvt lívið var alt.
Nú er alt bara minnir.

Víst vóru løtur við álvara í,
“Gráa” til tarvs mátti fara,
spulað um halan, og eg spurdi hví,
fekk tá um storkin at læra.
Tá sólin á kvøldið sakk logandi reyð
syngjandi fuglur um reiður sítt fleyg,
niðri á støðni, um klettin tað dró.
Nú er alt bara minnir.

17. Kalli Katt

Kári P

Gongur tú ein keitúr millum trý og fimm
konteynarar øl og brennivín og timbur skipast inn
so sært tú gamla kalla katt húka á sín stav
skoða farna verk sítt endurføðast hvønn ein dag

Tá gerst hann aftur ungur sum lossaði hann har
fyri hvønn ein breyðbita hann knossaði og bar
meðan skip tey stevndu út og onnur stevndu inn
men tað var aldri fólk sum kalli ið sóu vinningin

Hann minnst mangan kaffimunn og mangan lítlan
dramm
í regni millum konteynararnar vinirnir og hann
meðan skip tey stevndu út og onnur stevndu inn
men tað er aldri fólk sum teir ið síggja vinningin

Høgir harrar hábærsliga lyfta av sín hatt
heilsa tær og konuni men aldri kalla katt
tí skip tey stevndu út og onnur stevndu inn
onkrir lyftu aðrar upp um lúnningina

Ein dagin undir lossing ein stórir kassi datt
og so var eingin tímalønin meir hjá kalla katt
tað er fjálgt at pensjónerast av at gerast
sekstifimm
men beikst at missa farmin tí at árar leggjast inn

Kalli gníggjar eyguni og starir út á hav
um skamma stund so skal hann sjálvur sína ferð
av stað
;,: summar skútur stevna líka inn í himmalin
og kalli trýr at har fær hann at síggja vinningin ;,:

18. 1001 nátt

Jóan Jakku Guttesen

Eg vil halda fast um teg, eg vil kína tær eymt.
Eg man ongantíð skilja, tað sum mær er hent.
Eg má framvegis undrast á kærleikans mátt.
Eftir 1001 nátt.

Eg vil taka hvønn dag, sum hann kemur og fer.
Tí tú letur meg vita, hvat hvør dagur ber.
Og eg elski og hevji teg líka so hátt.
Eftir 1001 nátt.

Hvat um tað, um tíð fór til spillis.
Hvat um tað, um tað tók sína tíð.
Tá vit finga at síggja, at einki er lánt.
Eftir 1001 nátt.

Og eg elski og hevji teg líka so hátt...

Hvat um tað...

19. Einsamallur

Orð: Levi Niclasen Lag: Svenning Niclasen

Tá á nátt eg einsamallur standi,
stýri skútu yvir stormbart hav,
ferðast hugur mín ímót tí landi,
har hon býr, ið kærleik sín mær gav.

Og eg minnst á ta fyrstu løtu,
mánin skein á myrka bláan vág,
ja, eg minnst kossir tínar søtu

og so eygu tíni rein og blá.

Ei kann brotasjógvur tonkum forða,
ei kann náttarmyrkur ræða meg,
tú við mær í nátt ert innanborða,
eg í mínum tonkum havi teg.

Eg í besta hýri her tí standi,
stýri skútu yvir stormbart hav,
/:hugur mín hann ferðast mót tí
landi,
har hon býr, ið kæreik sín mær gav.:/

20. Seg lágt yvir hav

Orð: G. L. Samuelsen

Seg lágt yvir hav hevur kvirran seg lagt
hann stendur har frammi aleina á vakt,
eitt eystanlot leikar við kinn hans og hár
og turkar av eygum eitt longsulsins tár.

Hann sær handan alduna heystarlig tøk
tær heimligu líðir – tann nýsligna bø,
har genturnar leika til látur og spæl
ein er millum teirra, ið hann dámar væl.

Man hon kanska onkuntíð støðga eitt bil
og veingja eitt loyndarsmíl Grønlandi til,
og tíða teir dreymar og gita tey orð,
sum fólga á landi, men blóma umborð.